

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Landstinget. № 57.

Tiende Session.

37te Møde.

Mandagen den 6te December.

(Fortsat.)

Kirke- og Underviisningsministeren (fortsat): Det er vistnok nogen Misforstaaelse fra den ærede Interpellants Side, naar han meente, at den ærede Landstingsmand, til hvem jeg nu sigtede, skulde have havt Noget imod, eller betragtet det som noget Uheldigt eller Stadeligt, at Menigheden for en Præst vorede derved, at Medlemmer fra en anden Menighed sluttede sig til ham. Den omtalte ærede Landstingsmand har jo i sin Stilling paa flere Maader, navnlig ogsaa som Medlem af Kirkecommissionen, været en meget varm Talsmand for Sognesfriheden, saaledes som den nu er nedlagt i Loven, og denne gaaer jo netop ud paa at fremkalde saadanne Forhold; men der er en uendelig vid Afstand derfra og dertil, at en Præst udøver Sjælesørgervirksomhed rundt omkring i de forskjellige Kirker, i hvis Kreds der maatte findes Medlemmer, som havde sluttet sig til ham. Det er aabenbart, at derved ikke blot lettelig, men det tør vel siges aldeles uundgaaeligt, vilde fremkomme en Tilstand, som vilde være eller meget snart vilde blive meget uheldig saavel for den paagældende Præst og for hans Menighed som ogsaa for dem, der udenfor hans egen oprindelige Menighed havde sluttet sig til ham. Det er jo unægteligt, at naar Præsten kunde tilkaldes til at prædike i de forskjellige andre Kirker — hvilket jo kun var en Bequemmeligheds-sag, og det er netop det, man har antaget ikke burde tynges saa stærkt i Vægtskaaen —

vilde der hyppigt blive gjort Krav derpaa, naar det først var skeet enkelte Gange, og de, der fra en anden Menighed havde sluttet sig til en Præst, vilde finde sig tilfredsatte, hvis ikke en lignende Smødefkommen vistnes dem fra den paagældende Præsts Side, men dette vilde da uundgaaeligt gaae ud over Præsten selv personlig og derved ogsaa over den Menighed, for hvilken han især var beskikket. Jeg troer derfor ikke, at der paa nogen Maade kan siges at være nogen særdeles paatrængende Trang til en saadan almindelig Bestemmelse, ligesom den ganske vist ikke ligger i Loven eller den Forudsætning, hvorunder den blev givet. Jeg troer, at, forsaavidt der kan forekomme enkelte Tilfælde af en saadan Art under den forsatte Udvikling af Friheden, saa maa der — og det var dertil, jeg sigtede ved en tidligere Udtalelse — træffes administrative Forholdsregler efter disse Tilfældes Bestaafenhed. Men ligesom jeg i den Besvarelse, der fra Ministeriets Side er udgaaet med Hensyn til det omtalte Andragende, har maattet udtale bestemt, at Ministeriet ikke kunde meddele en slig almindelig Besvarelse, saaledes kan jeg heller ikke paa nogen Maade troe, at der er Grund til at gjøre Skridt til at fremkalde en Lovbestemmelse i den Retning. Jeg troer, for at samle i Korthed og til Slutning min virkelige Mening herom, at man derved kun vilde yde et forholdsvist meget ringe Bidrag til det Gode i den Frihed, som er givet ved Sognebaandets Løsning, men derimod vilde fremkalde saadanne Misligheder og Vanstueligheder, som maaskee i en meget høj Grad vilde bevirke en Opposition og bringe flere af Sognesfrihedens værdige Venner til at opgive deres Standpunkt lige-